

BANA KOYTSOKΩΣTA

Βαγγέλης Φίλος: Θεάλια

(Βιβλιοπαρουσίαση στην εφημερίδα «ΠΥΡΡΟΣ»)

Με μια σειρά εννέα ποιητικών πεζών κειμένων, εμφανίζεται ο συμπατριώτης μας (από τα Άγναντα του νομού Άρτας) Βαγγέλης Φίλος. Πρόκειται για ένα βιβλίο, στο οποίο επιχειρεί με επιτυχία μια ποιητική γραφή αφήγησης, όπου σε αρκετά σημεία επικρατεί η θεατρική στιχομυθία.

Πηγαίος ο λόγος του, γεμάτος από την υγρασία των συναισθημάτων που αβίαστα παράγει, παραβολικός και αμφίσημος, πλάθεται και αναπαράγεται εν μέσω των αντιθέσεων της ζωής, τις αιτίες των οποίων ανιχνεύει, εμβαθύνοντας στην ουσία και στο νόημά της.

Ο φόβος για το άγνωστο, για τη μοναξιά, για το ανεπανόρθωτο, για το επερχόμενο τέλος, για την κληρονομιά που χάνεται, για την προαιώνια ευθύνη, για την επέλαση των βαρβάρων σε τυφλούς καιρούς, για τη θανάτωση της φύσης...

Ο συγγραφέας υπογραμμίζει την εσωτερική αναστάτωση και τον προβληματισμό γι' αυτά που χάνονται και φεύγουν ανεπιστρεπτί, αλλά και την ευθύνη να κρατήσουμε υγιές ό,τι απέμεινε από το κατέβασμα του ποταμού της αδιαφορίας, που σαρώνει στο διάβα του ό,τι βρει, καθώς και την ελπίδα της αναγέννησης, της ξαστεριάς της επιστροφής στην αφετηρία.

— Αυτό το ποτάμι δεν έχει πηγές!, φώναξε. Κι εγώ τον προορισμό μου τον ξέρω. Γυρεύω την αφετηρία.(Ο ίσκιος).

—«Δεν γύρισες ποτέ... Και σε περίμενε, να λήξει η θητεία. Η επιστροφή σου ήταν η ελπίδα που έφτανε ψηλά στο λόφο, με το σφύριγμα του τρένου. Και τον κρατούσε ορθό, εκεί, δύο με τέσσερις... Και το τρένο περνούσε κάθε μέρα ανανεώνοντας την προσδοκία... Και γέμισε η σκοπιά χαραγματιές. Κάθε ελπίδα και μια χαραγματιά. Όσπου, θόλωσε το βλέμμα κι έπαψε πλέον να μετρά...».

— Πώς να μετρήσεις το αμέτρητο;

— Κι αν το μετρήσεις, να το κάνεις τι;

—«Άδειασε η στέρνα της ψυχής. Βαθύς ο πόνος. Βαθύ και το κενό, πηγάδι άηχο...».

(Ο λόφος με τις σκοπιές).

Είδε τη φύση, πέρα, απέραντη. Και τη γερόντισσα να αγναντεύει.

— Πού είναι το πέρασμα; τη ρώτησε κι αυτή τον κοίταξε.

— Σε μάτιασαν, παιδί μου!

— Γιατί; τη ρώτησε, ξανά, τι έχω να ζηλέψουν;

— Έχεις το βλέμμα του αετού.

— ...

— Κοιτάς από ψηλά.

— Και βλέπω πόνο.

— Κοιτάς μακριά.

— Και βλέπω δυστυχία...

— Κι αχτίδες ήλιου μυστικού... Σε μάτιασαν, παιδί μου! Ζηλεύουν που ονειρεύεσαι....

(Ο ίσκιος).

Τη συνάντησα στην αυλή με τις ψηλές ντάλιες.

Απίθωσε τη σκάφη και ωσάν να ήθελε χρόνο να μου δώσει -τον δισταγμό μου να νικήσω- άπλωσε τα ασπρόρουχα στο σύρμα. Προσεχτικά, σαν μια εκκρεμότητα παλιά πού έπρεπε συνετά να κλείσει.

— Δεν ήρθα, είπα, να ταράξω τη Σιωπή σου. Σεβάσμια Μητέρα! πες μου. Πες μου Μητέρα, είχε φόβο;

Κοίταξε τότε, μακριά. Εκεί που η κάθε νύχτα φέγγει το πρώτο αστέρι. Και ως να είχε σκεφτεί από καιρό, μίλησε:

— Είχε πόνο! (Ο άγνωστος φόβος).